

(Continuare din pag.15)

Iată ce îmi scrie printre altele:

“În anul 1964 am fost pus și eu în libertate așa cum de fapt se stabilise cu forțele occidentale.

Fericit că după o perioadă enormă de detenție, de degradare, de supliciu diavolesc, pot să mă întorc la mica mea familie din Azuga și de care mă despărțisem de mai bine de 16 ani. Închipuiți-vă ce bucurie era pentru mine c-am să-mi văd copilul și soția, că o să fiu liber, chiar dacă îmi băteau pe umeri anii grei ai senectuții și ai suferinței.

Trenul ce m-a adus la Azuga a sosit în miezul nopții. Cu sufletul al gură, timid, ca pășind pe treptele altarului, văd casa pe care o lăsasem de mult unor frumoase amintiri. O mare fericire mă cuprinsese! Nu știam cum să pășesc mai repede, mai nerăbdător, dar cu bătăile inimii aproape de sufocare. Ah, casa în care am visat să-mi întemeiez o familie creștină, cu copii și bucurii, încă din anul când mă aciuisem de furtuna comunistă prin anii 1946-1948, dar unde n-am stat decât câteva luni de zile. Copleșit de emoție am urcat treptele casei, acolo unde mă vedeam fericit. Bat la ușă și deodată se aprind luminile în casă. La fereastră văd că apare o persoană, era soția, apoi chipul unei fetițe, fiica mea și mare mirare, apare a treia persoană, un securist evreu, anchetator de-al meu ce m-a torturat în anii de anchetă și detenție. Deodată, aceștia dispar după perdeaua de la fereastră. Ușa se deschide furios și cei trei vin ca vijelia spre mine repezindu-se și lovindu-mă, spunându-mi: banditul, criminalul, monstrul, hoțul... sub ploaia de lovituri și insulte, cu greu am scăpat din încheștarea acestora, care m-au aruncat pe poartă ca pe o surcea, strigând să pier

din curtea lor că mă omoară. Îngrozit de acest coșmar, scăpat cu greu, ca prin minune din ploaia de lovituri a celor trei, contuzionat și nedumerit pe moment, o iau la fugă cuprins de înspăimântătorul moment oniric ce dăduse peste mine tocmai când mă visam a fi de acum încolo un om fericit, să-mi găsesc soția și copilul pe care numai cu memoria curată îi păstrasem ani mulți și grei în suflet...

Mi-am luat fugind drumul din nou spre gară, uitându-mă în toate părțile să nu vină după mine cei ce mă huiduieră mai rău ca pe un câine.

Dărămat sufletește și plângându-mi soarta că fosta mea soție s-a căsătorit cu ofițerul securist evreu, unul din anchetatorii mei, iar prin manevre satanice specifice comunismului, acesta a convins pe fosta mea soție că eu sunt un bandit, un criminal, un ticălos, un ordinar, un tâlhar, un dușman al poporului și al regimului celor ce muncesc, iar fiicele mele i-a inoculat “probabil” de la început faptul că ea este fiica lui și că acest individ este un intrus care vrea să le destrame familia.

Temându-mă că ar putea veni după mine sau să pună pe cineva să-mi facă vreun rău, m-am ascuns printre vagoanele din împrejurul gării, apoi m-am suit în trenul ce pleca spre ziuă din gara Azuga, spre Brașov.

Va urma...

P.MARINESCU
Fost deținut politic

NOTA REDACTIEI:

Rugăm pe abonații noștri, ca și pe toți ceilalți să ne scrie pe adresa redacției sau să ne contacteze la telefon pentru a reînnoi abonamentele, aliniindu-le la noile prețuri ce se impun. Mulțumim pentru înțelegere și nu uitați:

Prin voi existăm și noi! **PUTEȚI CONTRIBUI LA LUPTA CREȘTIN-NAȚIONALĂ ABONÂNDU-VĂ SAU DISTRIBUIND REVISTA NOASTRĂ!**

Rugăm ca banii pentru revistă și alte donații să se facă pe adresa:

Fundația George Manu, filiala Buzău și revista „Vrednicia” („Ortodoxie și Românism”), nu subscrie manifestărilor violente, ilegale, îndreptate împotriva minorităților etnice, religioase sau sexuale. Nu suntem de acord cu perceptul: „Dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”, folosit contra tuturor adversarilor (declarați sau nu) ai conceptului creștin-național; noi înțelegem lupta în spiritul creștin, autentic („lupta cea bună”), având ca armă: credința în Hristos-Domnul și în neamul din care suntem; iar ca scut: spiritul viu al martirilor de pretutindeni și dintotdeauna ai acestui neam românesc.
Așa să ne ajute Dumnezeu!

**Preț: 10000 lei
1 leu**

Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor, responsabilitatea revenind exclusiv autorilor.
Pentru abonamente, donații și contact:

- telefon: 0726261399
0722380425
- email: fgmanubz2002@yahoo.com

www.fgmanubuzau.as.ro

Tiparul executat:
Tehnoredactare și grafică:
Pr. Iulian Gavriliuță
Corectură: Dorobanțu Iulia & Cristea Carmen

VREDNICIA

Editor:

Fundația “Profesor George Manu”
Filiala Buzău
Adresa:
str. Anton Pann, nr. 4, Buzău. Cod 120083
România

COMITETUL DIRECTOR:

Doctor ȘERCĂIANU Corneliu

NEGULESCU Bucur

GRIGORESCU Petre
Pr. IULIAN Gavriliuță (S.U.A.)
NICOLAE Mihai (SUA)
VOINEA Cornel
ISSN:1583-5472

”Oricine ai fi, orice ai fi, oriunde și oricând, ne definim prin acestea trei: Hristos, Aproapele și România; pe coordonatele lor creștem și descreștem!”

Revistă independentă de orientare național-creștină a Fundației culturale:
“Profesor George Manu” - filiala Buzău

“ Sa spui tuturor ca nu am facut nici un compromis!”
Prof. George Manu - 12.04.1961 - Aiud

„A merge pe urmele profesorului George Manu, înseamnă să-ți onorezi viața și sensul ei!”

Pr.Liviu Brânzaș „Raza din catacombă”

Cincizecimea este inceputul vizibil al Bisericii, noi toti trebuie sa devenim Cincizecime, adica sa actualizam energiile Duhului si sa purcedem la lucrul cel bun. Daca exista o creare continua a lumii, prin energiile necreate ale Ipostasurilor Treimice, atunci exista si o Cincizecime continua, si in lumina limbilor de foc ale ei, sa ne intarim si sa ne improspatam mereu cu Harul Treimei Sfinte si nedespartite.

SUMAR:

Pag.2:Paralaxa și magnitudinea Românească

Pag.3: Integrarea în UE

Pag.7: Traian Dorz sau harisma metafizicii crestine

Pag.8: Vremuri de bejenie

Pag.11 Forța rugăciunii

Pag.12: Excursia

Pag.13: Să Nu-l uităm pe Ștefan Gheorghiescu

Paralaxa si magnitudinea romaneasca!

De multisor am ajuns la concluzia ca noi romanii avem ceva deosebit, si acum incerc sa patrund acest lucru. Printre multe bune si rele : « Rasu'-plansu' » romanesc este originar din aceste locuri. Dar ce este Paralaxa ? Este modul diferit de a privi un corp ceresc de la distanta, dintre un punct fix(dar care se poate schimba) sau mai multe. Asa si in viata de zi cu zi, depinde din ce punct de vedere privesti lucrurile. Si cum sa nu fie asa ? Pai, suntem personalitati diferite, firi diferite, traim in conjuncturi diferite, avem ascendenti diferiti. Nu ma acuzati prea curand, nerabdatorii mei critici de sofisme. Am eu o teorie, marturisesc ca nu tocmai in acord cu cele cunoscute, poate intalnita, poate nu, dar este a mea si tin la ea, deoarece este de bun simt si realista. Totul in lumea asta este personal, subiectiv, nimic nu este obiectiv. Obiectivitate nu exista, (ca si umanitatea...cine a vazut umanitatea ? Absurd !...oameni, da ! dar umanitate, nu !) deoarece lumea nu exista decat daca noi existam. Daca nu existam, de unde stim ca exista lume, evenimente, lucruri, persoane... ? Lumea se naste si moare odata cu noi.(sau cel putin lumea in care ne invartim, pe care o putem influenta...lumea noastra ! « Nostro Lumen ! »). Exista paralaxa lumii, care suntem noi, dar in paralel ni se descopera si magnitudinea ei. Adica stralucirea cu care de multe ori ne lasam imbatati pana la euforie. Magnitudinea reprezinta deci stralucirea cu care noi oamenii percepem un corp ceresc, care are propria sa luminozitate (in unitati de timp si distanta). Dar iarasi se demonstreaza, coroborand teoria paralaxei cu cea a magnitudinii, ca totul este subiectiv, personal. De altfel dumnezeirea experimenteaza maxima apropiere de om si de nevoile sale. Dumnezeu este minunat deoarece nu ne mantuie de la distanta, mai bine zis, nu incerca, deoarece mantuire inseamna in greceste intregire (sotirios). De la Intrupare, Dumnezeu salta firea umana in sanul Sf. Treimi (acesta este argumentul forte pe care il dezvolt ori de cate ori vreun bezmetic sau aiurit vorbeste despre UFO-OZN si extraterestrii, pai ce ? ar fi ei mai mari ca noi, cand Dumnezeu tuturor, deci si implicit al presupusilor extraterestrii, « ne-a saltat » firea in sanurile Sale iubitoare ?) si acolo ii da prilejul sa devina Dumnezeu prin har, deci : co-creatori !

Dar cititi cu atentie...cui ii da acest dar ? Umanitatii abstracte ? Sau persoanelor ? Persoanelor,(nu indivizilor, cum rece si distant foloseste socio-psihiologia termenul !) cu siguranta ! dar mai bine zis, celor ce si-au extins personalitatea peste tot si toate. Universul este chemat la personalizare, prin om.(Trebuie sa redevenim oameni si apoi sa cutezam la indumnezeire !). Omul este singura creatura facuta din Cer si Pamant, si deci tot el este chemat sa indumnezeiasca pamantul, sa-l faca din nou transparent, luminos ; si sa bucure Cerul (cum arata printr-o legenda frumoasa si unica poporul roman !). Ortodoxia inmanuchiata deosebit si unic aceasta caracteristica, de indumnezeire a lumii, de personalizare a ei. Nici una dintre religii nu are ca « scop », dincolo de scop (deoarece este un inceput, prin inceputuri, ce nu au niciodata sfarsit !)acest fapt ; ca sa nu mai vorbim de cultele crestine satelit, cu elipse mai aproape de adevar sau nu. Deci, ne-am inteles, totul este subiectiv, si cu cat pricepem si ne « impropiem »(termen mosit de Marele Parinte Staniloaie) aceasta, cu atat nu mai bajbaim prin jur, dupa filozofii de doi bani si dupa gramatici de gradinita. Obiectivismul este steril si acru (Avva Steinhartd ar fi zis : « ca si diavolul si contabilii... ! ») si nu te duce decat la supozitii si ansambluri false, fete morgana poleite cu aburi citadini. Asa cum m-am incantat in adolescenta, citindu-l pe Marele Tutea (« romanul absolut », cu tot cu « aflarea in treaba a romanului »), care ii demonta pe toti asa-zisii mari ganditori, cu teoria simplitatii romanului de bun simt ; asa si acum, am tendinta, cand aud pe vreun « recent » patapievician, ce zice : « sa fim obiectivi ...este ceva absolut necesar, este o cerinta intrinseca... », nu zic « partz », ca el, deoarece nu-mi permit, dar zic : « etete-na » (sau cum se va scrie ?!), deoarece stiu ca numai infatuare si vid este in mintea aceluia. De fapt, compatimesc adevaratul « brain-washing » de voie sau de nevoie facut. Nu este de ajuns sa ai sprancenele albe si stufoase ca sa fi si academician, sau intelept. Spunea un mare teolog, ca modelul Crestinismului nu este omul cu parul alb, batranul, experimentatul, ci copilul. Nu toti batranii cu parul alb sunt si intelepti, pot fi si senili. Vremea a trecut peste ei, dar nu au invatat mare lucru din Marea Lectie a Vietii. Copiii sunt adevaratele si nesclifositele Lectii,

(Continuare in
pag.3)

(Continuare din pag.14)

Vaslui pentru ca situatia politica din tara noastra era pana in primavara n-am sa pot lua legatura cu nimeni si ca sub control sovietic. Se instalase brutal comunismul acest miracol cu buretii era salvarea mea data prin si, ca sa nu se mai stie de mine, m-am aciuiat la Azuga minunea lui Dumnezeu, care nu m-a parasit. cu numele de Marinescu.

Aici m-am casatorit cu o croitoreasa, dar dupa ei am avut hrană până în primavara și afară de aceștia, aproximativ o jumătate de an sigur, nu scăpam de nimic n-am mai avut ca aliment. sub supravegherea comunistă la miezul nopții aud că Rapid iarna s-a așezat pe întreg muntele, iar contactul meu bate cineva la geam. Convins că potera comunistă cu lumea a fost imposibil...”

este venită să mă aresteze, ies din casă prin spate și Viața acestui personaj a creat un subiect de roman și nu l-am uitat niciodată, de la despărțirea noastră din octombrie Soției îi spusese dinainte că dacă Dumnezeu ne va 1951 și până în anul 1996 când l-a pus “în urmărire”. Am dăru un copil, doresc să-i punem numele început să-l caut prin Filialele A.F.D.P. din Moldova de Arhanghelilor Mihai sau Gavril sau de va fi fată unde era de fel, apoi pe la toate Filialele din țară. Nimeni Mihaela sau Gabriela. La fuga mea în munți soția era nu știa de el.

gravidă. În anul 1996 îl întreb pe Sandu Salcă, vicepreședintele Scăpat de a fi arestat pe moment de mâna comunistă, Filialei Brașov dacă știe sau a auzit de cel căutat de mine. alertat și cu multă prudență, știind că nu voi mai putea Sandu Salcă îmi zice că există la Filiala Brașov un bătrân reveni acasă, am luat-o în susul munților vrând să nu cu acest nume, C. Gheorghiescu. Este foarte enigmatic, cad pradă opresiunii și temnițelor aspre ale știe doar că muncește la culesul cartofilor pe undeva în pericolului roșu.

Așa am ajuns în munți, în necunoscut, trăind sub o dacă vreau să aflu ceva despre acesta, c-am stat în celulă mare prudență și hrânindu-mă cu mere pădurețe, cu el o scurtă perioadă, să-i fac o mică scrisorică, să-i spun afine, zmeură, mere, frunze și bureți și mai târziu, din ce știu din trecutul lui și a amândurora și el i-o va da atunci umilinta unor bieți ciobani... când îl va întâlni.

Iarna era înspăimântătoare în munți. Frigul, foamea I-am făcut urgent o scurtă scrisorică, am trecut în ea tot ce și neprevăzutul pistol securist erau înfiorătoare. În îmi mai reaminteam din trăirea noastră de la penitenciarul ultima iarnă trăită în munți să vedeți ce miracol: după Rudului, din Ploiești și am înmănat-o lui Sandu Salcă.

o toamnă lungă, și după o zi cu soare ca de primavara, La vreo câteva luni de zile primesc o scrisoare de la mult într-o după-amiază a venit o burniță, apoi o laviță ce căutatul C. Gheorghiescu, care convins că eu am stat cu s-a lăsat cu multă zăpadă, care până seara târziu dânsul în celulă, îmi scrie că își mai amintește că a stat la albise totul, fapt ce m-a îngrozit, pentru că nu mai Ploiești cu niște elevi, dar nu-și reamintește exact și cu aveam absolut nimic de mâncare, datorită cine anume.

imposibilității mele de a ieși din bârlog, pentru că în Noi mai tineri, și spun de mine, nu l-am putut uita pe C. munți pătrunseseră hoardele comuniste, iar ieșirea Gheorghiescu, care văzându-ne leșinați de foame ne mea la suprafață era foarte riscantă, foșnetul prin rupea câte un colț din turtoiul lui de mămăligă și ne dădea; frunzișul căzut și hățisuri, ca și urmele lăsate, puteau mulțumindu-i cu lacrimi în ochi, noi nu țineam seama că și fi urmărită și astfel m-ar fi prins.

el avea aceeași rație ca a noastră, dar bunătatea lui era fără Rămas în groapa bordei cu sufletul și gândul disperat margini, zâmbetul și blândețea acestuia erau de c-am să mor de foame și acoperit de zăpadă, m-am neînchipuit. Nu-l pot uita pe C. Gheorghiescu cu câtă rugat bunului și marelui nostru Dumnezeu să nu mă pietate, noaptea în genunchi, în colțul celulei se ruga părăsească și în genunchi am stat plângându-mi asemenea unui pustnic, cum seara cânta cu noi bucăți din soarta și rugându-L până spre ziuă. Apoi am adormit, muzica bună de mare sensibilitate, când ne vorbea de lăsându-mă pradă voinței Tatălui Cerescu.

lupta și rezistența ce trebuie s-o ducem și să o avem în fața M-am trezit după un somn adânc aproape de prânz și agresorului barbar comunist, cum să nu ne lăsăm furați de când scot capul din ascunziș să văd ce este afară, minciuna satanică a securiștilor anchetatori. În luna minune: era un soare strălucitor, zăpada dispăruse octombrie 1951 am fost dus la Brașov (atunci era orașul total, parcă venise primavara. Dar ce credeți: zona cât Stalin o rușine a Românilor!) și depozitat la Cetățuie, se vedea cu ochii era acoperită de bureți ieșiți moment ce m-a despărțit decenii de C. Gheorghiescu, miraculos unul lângă altul.

până când în anul 1996, 1997 aflându-l că este la Brașov, Fericit mi-am zis: “Iată salvarea mea de la începem o mică corespondență și o singură ultimă Dumnezeu!”M-am asigurat cu multă prudență dacă revedere.

nu cumva este cineva pe urmele mele, apoi am început hotărât să car bureți

(Continuare in pag.16)

(Continuare din pag.13)

alege și a-i arunca și astfel, cât ai clipi din ochi, arpacășul era devorat din gamela pe care o curățam până nu mai rămânea urmă din specialitatea servită. În această cameră erau deținuții politici cu mulți ani de condamnare, deținuți încă în cercetare, chiar și un deținut Ivaschievici Grigore, ce participase la evenimentele de instaurare a puterii sovietice din anul 1907 din Rusia. Acesta avea un chip hidos, era irascibil și din ce mai rețin făcuse parte din gărzile roșii, dar pe care, mai apoi le trădase. Astăzi, după mai bine de 12 ani de la evenimentele din Decembrie 1989 din țara noastră, de un personaj "enigmatic" rămas în memoria mea, cu o ținută morală și de luptător anticomunist, pot spune nemaîntâlnită, nu am auzit sau n-am întâlnit în nici o publicație din scrierile ce se referă la trăirea noastră timp de 45 de ani sub un regim al absurdului. Mă refer la fostul meu coleg de celulă din penitenciarul Ploiești, de pe str. Rudului, petrecut în vara anului 1951 CONSTANTIN GHEORGHIESCU, luptător până la sacrificiu, anticomunist și mare creștin care își începuse anii de detenție la închisoarea Jilava încă din 1933 alături de Livizeanu și Țilnaru. În această închisoare din Ploiești unde am întâlnit acest personaj care m-a impresionat prin felul de a fi, de a se comporta cu ceilalți arestați, de a se manifesta în mediul acela de prigoană comunistă, de a ajuta creștinește, nemaîntâlnind vreodată un adevărat sprijinitor moral și chiar și material. Constantin Gheorghiescu părea un om al misterului. Avea în jur de 40 - 45 de ani.

Mi-amintesc că datorită multor întâmplări tragice din viața lui, ca și datorită lungii lui șederi prin închisori, tălpile picioarelor se lățiseră, erau butucănoase și aspre, corpul îi era puțin plecat de spate, se plimba tăcut prin celulă, gânditor, blând, binevoitor.

La sosirea mea în celulă, unde mai dinainte se găsea dl. C. Gheorghiescu, un coleg din aceeași organizație anticomunistă din care făceam și eu parte, îmi șoptește:

"Măi, eu cred că îl cunosc pe acest domn, dar nu cu numele de Gheorghiescu ci de Marinescu și cred că nu mă înșel. El, cu câțiva ani în urmă, a apărut la Azuga, a lucrat pe undeva, s-a căsătorit cu o croitoreasă de la noi din Azuga și foarte curând a dispărut. Nu cred că cele povestite de mine și trăite de el la Azuga să fi durat mai mult de 7-8 luni." După o perioadă, colegul eu, când prinde un moment prielnic la scoaterea la aer în curtea din fața celulelor deținuților, ia legătura discret cu personajul enigmatic și îi spune că i se pare cunoscut și că i-ar fi fost

Consătean o scurtă perioadă la Azuga, dar nu înțelege de ce acum îl cheamă Gheorghiescu și nu cum îl știa din Azuga, pe nume Marinescu. Rămas în groapa - bordei cu sufletul și gândul disperat c-am să mor de foame și acoperit de zăpadă, m-am rugat bunului și marelui nostru Dumnezeu să nu mă părăsească și în genunchi am stat plângându-mi soarta și rugându-L până spre ziuă. Apoi am adormit, lăsându-mă pradă voinței Tatălui Ceresc. M-am trezit după un somn adânc aproape de prânz și când scot capul din ascunziș să văd ce este afară, minune: era un soare strălucitor, zăpada dispăruse total, parcă venise primăvara. Dar ce credeți: zona cât se vedea cu ochii era acoperită de bureți ieșiți miraculos unul lângă altul. Fericit mi-am zis: "Iată salvarea mea de la Dumnezeu!" M-am asigurat cu multă prudență dacă nu cumva este cineva pe urmele mele, apoi am început hotărât să car bureți într-o groapă vecină, mulți, mulți de tot, știind că până în primăvară n-am să pot lua legătura cu nimeni și că acest miracol cu bureții era salvarea mea dată prin minunea lui Dumnezeu, care nu m-a părăsit. De fidelitatea colegului meu, C. Gheorghiescu îi spune că într-adevăr el este cel de la Azuga și că n-ar vrea să știe și ceilalți din cameră acest fapt; și chiar atunci acesta, cu emoție, îl întreabă pe coleg dacă știe cumva de fosta lui soție, dacă a născut, există vreun copil, pentru că sunt câțiva ani de la dispariția lui din Azuga. Colegul meu i-a spus că știe mai puțin acest caz, dar doamna care i-a fost soție a născut o fetiță.

Această veste i-a umplut ochii de lacrimi de fericire și durere, dar n-a putut să discute mai mult pentru că permanent eram sub supravegherea milițienilor și scoaterea noastră la aer era limitată de minutele acordate, iar noi stăteam acum în camere separate. După o scurtă perioadă, după ce C. Gheorghiescu s-a convins că noi, tinerii elevi ai Liceului "I.L. Caragiale" din Ploiești nu eram unelte ale diavolului comunist, printre picături, ne-a povestit puțin din trecutul lui de deținut politic, pentru activitatea lui legionară efectuată cu convingerea, încă de la început, la Iași, Vaslui și Huși și acest fapt cred că l-a făcut pentru că odată, venind în cameră locotenentul de securitate Farago, i-a zis: "- Mă Gheorghiescule, tu când ai de gând să ne spui ce-ai făcut și prin munți?!" Iar C. Gheorghiescu i-a răspuns "Eu n-am nimic ce să vă spun..." Această mică veste pentru noi l-a făcut probabil să nu mai aibă rezerve față de noi și pe furis ne-a spus, iar eu redau din ceea ce îmi mai amintesc de peste 50 de ani în urmă, următoarele: "În anul 1946 - 1946, nu mai rețin exact, am fost eliberat din închisoare și nu m-am mai întors în comuna mea Unțești, jud.

(Continuare in pag. 15)

(Continuare din pag.2)

« ca ei trebuie sa fim », daca vrem Imparatia Cerurilor, a zis-o Mantuitorul. Modelul Cetatii, este desigur « parul alb », al nostru, celor insetati de Fericiri, este copilul. Si fiecare avem un copil in noi...atata timp cat il « imbrobodim » cu teorii si vesminte de « imparat », adica nimicuri volteriene, ramanem « oameni seriosi », si...atat!

Am trecut prin Rastignire ca gasca prin apa, sarind direct la Inviere, si deci ne-am tras pe sfoara vietii ! Am cantat protapiti pe calcaie, « Hristos a Inviat ! », morti fiind. Zombi suntem cu adevarat, dar nu vietuim ! Pai, cum credem noi ca am inviat, ramanand ce am fost ? Maestrii de ceremonii si atat, de la vladica pana la delegatie, sub conducerea unui negociator-sef. Dar opinca...gaurita a bietului taran-europenizat. Nu am inviat, si subiectivul ne copleseste...nu-i asa ca in delegatiei romanesti nu-i cunoastem. Nu stim daca sinea dumneavoastra credeti ca nu am inviat ? Hristos, merg la biserica, daca se da, noi, nu ! Suntem biete « morminte spoite » pe afara si atat !

Secolul XXI trebuie « sa fie ! » si e de ajuns ! Imi pare sincer rau de zicerea lui Mallraux,...ca-l contrazic aici, in ciberspatiu, dar atat ne-a mai ramas...sa fim...dar sa fim, autentici !

Dragii mei, clipele trec, noi trecem. Asa fiind, nadajduiti la Inviere, dar nu de unii singuri, ci cu cei de alaturi, pana la marginile universului ! Terminati cu prostiile, fiti voi insiva ! Atat ! Dumnezeu plineste !

*Acelasi pentru care ma stiu,
Oricine pentru altii,*

Parintele Iulian Gavriluta

Integrarea Europeana in lumina Teologiei Ortodoxe

Motto: "Una dintre problemele cele mai importante ale crestinismului contemporan, in general, si ale celui romanesc, in special, o constituie integrarea europeana. Cu toate acestea, despre impactul negativ si despre sfidarea pe care o reprezinta ea la adresa valorilor crestine si nationale se vorbeste foarte putin. De aceea, vom incerca sa prezentam cateva aspecte cu privire la integrarea europeana in lumina Teologiei Ortodoxe.

Una dintre conditiile necesare pentru ca Romania sa adere la UE este sa adopte si sa puna in practica legislatia europeana.

Legislatia europeana (denumita *acquis comunitar*) este impartita in 31 de domenii (care fac obiectul asa numitelor capitole de negocieri)

Negocierile se considera a fi finantate numai in momentul in care au fost inchise toate cele 31 de capitole. Asadar, aderarea Romaniei la UE inseamna adoptarea si punerea in practica a legislatiei europene. Insa, ma intreb ce stiu romanii din legislatia europeana? Cred ca doar putini cunosc cate ceva, la suprafata.

Poate ca daca nu suntem informati asupra continutului legislatiei, stim macar cine negociaza regulile care ne vor governa viata. Din partea UE Comisia Europeana, din partea Romaniei o Maestrie de ceremonii si atat, de la vladica pana la delegatie, sub conducerea unui negociator-sef. Dar din partea Europei, nici pe membrii Comisiei Europene, nici pe cei ai delegatiei romanesti nu-i cunoastem. Nu stim daca da, noi, nu ! Suntem biete « morminte spoite » pe afara si atat !

Paradoxal popoarele Europei se afla in mana unor oameni pe care-i stim (de la emisiunile TV si din ziare) dar pe care nu-i cunoastem si care ne conduc dupa o legislatie de care am auzit, dar pe care n-am vazut-o niciodata.

UE se erijeaza intr-un "liman" economic, cultural si politic pentru tarile saracite si aruncate in furtuna materialismului acestui veac. Iar majoritatea celor care sunt adeptii integrarii europene vad in aceasta numai "indestularea stomacului".

Pana sa ne duminim, Comunitatea Europeana sub simpatica masca a democratiei (drepturile omului, votul universal, libertate individuala participarea tuturor la suveranitatea politica si bunurile vietii garantia securitatii etc.), va genera un conflict fara precedent pe batranul nostru continent. Nu militar, ci unul religios (cultural-religios), cauzat de apriga confruntare intre conceptia de viata traditional-crestina si noua conceptie de viata europeana.

Legea lui Hristos si legea omului

La baza vietii crestine, de doua ori milenara, se afla Revelatia dumnezeiasca primita prin Insusi Domnul nostru Iisus Hristos, Mantuitorul lumii, Care a spus: "Eu sunt calea adevarului si Viata" (Ioan 14,6). Iar aceasta Revelatie "ramane aceeași peste veacuri, pana la sfarsitul lumii, fiindca ea nu se schimba, asa cum nu se poate schimba persoana lui Hristos Dumnezeu". Asadar, pentru popoarele crestine Iisus Hristos sta infipt in centrul istoriei. El este Viata si sensul vietii noastre. El inceputul si sfarsitul. El Adevarul. El este Dumnezeuul nostru iar Evanghelia Sa "legislatia" noastra de viata.

(Continuare in pag.4)

O concepție de viața eternă, la care tinem mai mult ca la ochii din cap și care a fost platită cel mai scump dintre toate Concepțiile de viață care au existat vreodată în istoria omenirii. Dovada: milioanele de martiri care au primit moartea și chinurile cele mai groaznice decât să se lepede de Hristos și Evanghelia Lui.

În schimb, noul mod de viață la care ne invita Comunitatea Europeană se fundamentează pe o "concepție autonomă" fără de lume, adică a unei lumi (fără Dumnezeu) care-și are centrul de greutate în ea însăși, vădită îndeosebi în procesul de secularizare. Adică o lume autonomă, cu o cultură autonomă, care nu mai are în centrul ei pe Dumnezeu, ci omul. O civilizație europeană nouă, bazată pe o legislație cu un pronunțat caracter antropocentric ce nu manifesta nici un interes pentru mântuirea lui. Concepția autonomă își are rădăcinile în cultura apuseană actuală, care, la randu-i, are o bază creștină dar, începând cu Secolul Luminilor, s-a reconstruit centrata pe om, înlocuindu-l pe Dumnezeu cu creatura. Aceasta cultură s-a impus pe scena europeană în conflict cu teologia apuseană, emancipându-se de sub tutela ei. Caracteristicile ei mai importante sunt: autonomia rațiunii umane ca rațiune liberă de orice constrângere exterioară. Prin rațiune se înțeleg mijloacele analitice și matematice prin intermediul cărora ființa umană poate ajunge la o completă înțelegere a realității și o deplină stăpânire asupra naturii în toate formele ei. Rațiunea nu se pleacă înaintea altei realități decât aceea a experiențelor. Nici Revelația divină, nici vreo tradiție, oricât de veche și nici o dogmă nu are dreptul să se impună pe calea exercitării ei liber. Considera religia ca o problemă particulară a ființei umane. Religia este definită ca o afacere de ordin privat. Între Evanghelie și cultură nu există dialog. În sfera publică, cuvântul decisiv nu-l mai are religia, ci știința. Religiiile sau confesiunile individuale pot avea valoare numai pentru cei care le respectă ca atare, însă pretenția pentru adevăr în sfera publică o poate avea numai știința. Aceasta pentru că știința nu lucrează cu deducții scoase din Revelația divină, ci prin observarea fenomenelor și prin inducția în rezultatul observațiilor. Fiindcă știința nu se bazează pe opinii subiective ca religia, ci doar pe analize obiective, unde matematica joacă un rol esențial. Tendința ei de a transforma paradisul ceresc într-un paradis pamantesc, capabil să asigure prosperitatea și bunăstarea omului. Convinși că rațiunea și știința îi vor permite să stăpânească natura, lumea nu mai apare ca un dar al lui Dumnezeu din cer, ci rezultatul triumfului final al științei și omului pe pamânt.

Dumnezeu din cer, ci rezultatul triumfului final al științei și omului pe pamânt.

Prin emanciparea spiritului uman de presiunea dogmei, tradiției sau superstiției se poate ajunge la o creștere a cunoștinței și la o dezvoltare a tehnologiei care va duce la împrăștierea suferinței în lume, la ameliorarea condițiilor de viață ale omului la o viață decentă și civilizată.

Primatul materiei

Structurile europene, care au la baza o legislație europeană fundamentală pe cultura autonomă se îndreaptă pe următoarea direcție: de schimbare a mentalității proprii, atât a indivizilor cât și a popoarelor, pentru că noua entitate politică europeană (UE) să devină o realitate (normă) pentru întreaga Europă. Deci, cultura autonomă a contribuit în cea mai largă măsură la faurirea Europei Occidentale și a concepției sale autonome de viață la care suntem chemați (obligati) să aderăm și noi (popoarele creștine). În societățile Occidentale moderne, omul asumă o nouă situație existențială, fiindcă se consideră subiect și agent unic al istoriei și refuză orice apel la transcendență (Dumnezeu). Acest om nu acceptă alt model de umanitate în afara condiției umane. Crede că se realizează el însuși și reușește să realizeze doar în măsura în care se desacralizează el însuși și desacralizează și lumea. Sacralul este obstacolul prin excelență în calea libertății lui. El consideră că va fi cu adevărat liber doar atunci când va fi lichidat ultimul zeu.. Pe această cale, Universul s-a desacralizat și lumea europeană, în marea ei majoritate, trăiește astăzi sentimentul că Universul nostru este lipsit de prezența lui Dumnezeu. Dintr-o astfel de convingere a izvorât și procesul de secularizare a lumii, care tinde să transforme omul în prizonierul realităților pamantesti, pierzând relația cu Dumnezeu. S-a produs astfel o grabă rasturnare de valori, în virtutea căreia omul se lasă dominat de grija celor trecătoare, de valorile materiale ale lumii, care au înlocuit și au împins pe plan secundar valorile spirituale. Pentru prima dată probabil în întreaga istorie, legitimarea religioasă a lumii și-a pierdut credibilitatea ei și nu numai pentru cativa intelectuali sau indivizi marginali, ci pentru pături largi ale societății europene. S-au făcut mai multe tentative de recrestinare ale acestor pături, dar de fiecare dată tentativele s-au lovit de indiferența omului european față de transcendent. Conceptul modern de autonomie rațiunii vine din umanismul pagan, adică din încrederea nelimitată în puterea individului de a se ridica deasupra lumii, formulându-i și dictându-i legile lui. Lumea dinaintea de Hristos a gândit la aceasta

(Continuare în pag. 5)

Toți urcau pe serpentină, ducând o piatră, o cărămidă de acasă, un sac de ciment, o roabă, o lopată, o găleată, ceva de neînchipuit. Totul voluntar, cu multă dăruire, dragoste și curățenie sufletească. Vestea s-a răspândit ca fulgerul. Au apărut sponsorii, de bună voie, neinvitați, curgeau banii în conturi, iar camioanele îi aduceau materialele.

Peste două luni a venit și televiziunea. Mănăstirea era ajunsă la acoperiș. Vă dați seama? În două luni! Să pornești fără nici un ban, mai târziu se pare că Patriarhia ar fi dat ceva-ceva pentru tablă. Ei, ce ziceți, mergem și noi?

- Mergem, a fost un răspuns în cor. Am tras mașinile într-o parcare păzită și la drum. Acum zic și eu ce-a zis prietenul nostru Paul: privești de vis. Drumul în serpentină se apropie în frumusețe de cel de la Cheile Bicazului. Nu ne mai săturam admirând. La fiecare o sută de metri ne opream pentru a ne arăta administrativ unul altuia o altă perspectivă, o altă minune. Ajungem. Ne uităm la biserică. Durată din piatră, este o splendoare în vârful de munte. A ajuns aici un cablu care aduce curent electric, nu știu de unde, proiectoare care pe timp de noapte luminează mănăstirea și pare o stea în întuneric. Intrăm la slujbă. Ca în orice biserică sunt și aici două strane. În fiecare erau șapte - opt măicuțe tinere și foarte tinere. Fiecare strană, pe rând făcea ceea ce face dascălul în bisericile mirene: întreține acel dialog liturgic cu preotul. La un moment dat când strana din dreapta era liberă, (răspunsurile erau date acum de strana din stânga) una din măicuțe îi spune ceva la ureche celei din față sa. Aceasta se înroșește, nu se poate abține și pufnește în râs. Duce mâna la gură să-și mascheze râsul. Nu reușește. Își trage acea broboadă a lor pe față. Dar se vedea impietatea. Atunci s-a răsucit încet cu fața spre altar și ca și cum cineva i-ar fi secerat picioarele, a căzut în genunchi, cu capul aplecat spre podea. La sfârșit, preotul, după ce a talmăcit în câteva vorbe o pildă ascultată din Sfânta Evanghelie, ne-a invitat pe toți cu multă stăruință să facem cinste mănăstirii de a servi împreună o masă caldă. În drum spre sala de mese zic:

- Paulică, tu care le știi pe toate, ce-a însemnat această îngenucheră a măicuței?

- Cum, n-ai observat? Măicuța din spate i-a spus celei din față că e privită de un anume bărbat. Pentru o clipă a avut și ea un gând păgân și a pufnit în râs. Însă și-a revenit și s-a autopedepsit, s-a smerit pentru secunda ei de rătăcire. Păi, credeți că această biserică s-a înălțat pe temelie de păcat? Pentru una ca aceasta și pentru altele ca ea ne răbdă Dumnezeu de nu ne pârjolește pământul. La masă ne-am adunat vreo sută de persoane. Unul dintre noi face o gafă și întrebă discret pe măicuța care servea masa: ce trebuie să plătim pentru această f o a m e a n u m a i a d m i t e a a - i mâncare?

- Doamne Iisuse, ce-aud? Nimeni nu trebuie să dea nimic. Nici noi n-am dat nimic pentru toate alimentele. Au fost aduse de credincioși drept milostenie. Avem să dăm mâncare la tot orașul. Și dacă ne-ar vizita dintr-o dată jumătate de țară în câteva ore s-ar face un șir de oameni care să aducă alimente cât lungimea serpentinei, adică patru km și i-am îndestula pe toți.

Am mulțumit și am plecat. La coborâre nu mai eram zurbagii de la urcare. Eram reținuți, meditativi. Ne întâlneam cu grupuri, grupuri de bărbați, femei, copii care urcau. Toți aveau sacoșe, desagi în care se vedeau alimente: pâine, mălai, legume, ulei. Le duceau la biserică cu dorința de a participa la Vecernie, adică la slujba de seară. Aveau fețele senine, liniștite, luminoase. Atunci am realizat ce secături am fost: n-am spus măcar bogdaproste și n-am lăsat măcar o pâine. Spre seară am ajuns la Slănic. Ne-am întins corturile. De mâncare nici vorbă. Nu ne era foame. Să fi fost așa sățioasă acea mâncare de post de la mănăstire?! Sau era și altceva? Ceva ce nu se vede, dar există ca și undele de radio, curentul electric, forța magnetului.

Ștefan Leca

Să nu-l uităm pe Constantin Gheorghiescu

Moto: "Amintirea oricărui lucru este iute înmormântată de timp" Marcus Aurelius", 7.10.

În vara anului 1951 am fost mutat din securitatea improvizată într-un imobil naționalizat din Ploiești, la Penitenciarul de pe str. Rudului, o veche construcție, dar mult mai bună pentru noi deținuții politici, scoși dintr-un beci umed, răcoros și fără lumină. În această nouă închisoare din str. Rudului am fost repartizat într-o încăpere de la parter ce era comună cu altă cameră și despărțite printr-un mic culoar, iar în fața acestora era un spațiu de aproximativ 30 -40 mp, o curte înconjurată de un zid înalt și prevăzută într-un colț cu o turelă, având permanent un milițian înarmat paznic. Aici regimul celular și alimentară era mai bun decât la Securitate, deoarece aveam libertatea de a vorbi între noi, de a cânta seara după ce se făcea numărătoarea și zăvoarele erau trase. Hrana era mult sub necesarul supraviețuirii. Cel mai căutat era pilaful de arpacaș în care micii gândăcei erau în număr extrem de mare, dar

(Continuare în pag.14)

(Continuare din pag. 11)

500 grade negative și reținut la punctul limită. Astfel abateri de la traseu, am admirat podul de la Borzești am ajuns la capătul descoperirii noastre. Prin făcut de Ștefan cel Mare, singurul cu această vechime măsurători experimentale, noi am putut stabili în mod care mai este în exploatare.

cert, ce se petrece în capul unui om când încalcă cele Al doilea popas a fost la Tg. Ocna. n-am putut vedea zece porunci. Noi am stabilit repede lumina asupra salinilor. Nu era zi de vizitare.

acestui fapt că cel care este în legătură cu Dumnezeu, - Păcat, ne spune Paul Andronache - unul din strălucite de o viață divină, dar, dacă se încalcă una grupul nostru care o vizitase mai demult. În două - trei din poruncile dumnezeiești, se merge spre o radiație cuvinte vă spun eu ce am pierdut. Iată: după ce mergi 2 negativă, adică spre o forță satanică.

Într-o clipire de ochi, concepția mea atee asupra trei nivele. Cel mai de jos este la 600 de m, cel mai de sus lumii a fost sfărâmată. Gandurile mele mă oboseau, la 160 de m. Sunt încăperi cu deschidere de 40 de m, Oare nu există un Dumnezeu căruia să-I adresezi cereri bolți uriașe sprijinite pe stâlpi de sare, cu grosimi de prin rugăciune? Apoi, am stat în fața unui Dumnezeu 10x10 m, înșuruiți tot trei câte trei. Este un salon uriaș, atotștiitor. Ridicolul necredinței mele mi-a devenit tot unic, uluitor, cosmic. Este ceva înfricoșător. Te simți mai clară. Pentru că vroiam să fiu sincer cu mine-mic, neînsemnat. Din loc în loc la baza stâlpilor sunt însumi, eu nu puteam să închid ochii în fața acestui bănci, megafoane, stații de radio-amplificare, mese de adevăr pătrunzător.

Astfel am devenit un discipol al lui Hristos, care a zilnic se tratează pentru astm, sute de pacienți. Cred că învățat să creadă în Iisus Hristos și să-L considere ca nimeni n-are voie să moară până nu v-a vedea această pe salvatorul său personal. Astăzi, eu știu că aureola pe minune. Dar ca să nu trecem ca gâsca prin apă spre care artiștii au pictat-o adesea pe capul lui Iisus, nu este Slănic, iată ce mai propun: să vă întoarceți cu fața spre o fantezie de artist, ci o realitate biblică.

Ce forță liberatoare ieșea altădată din Iisus, dar biserica răsarind dintre vârful de fagi? care radiază și astăzi de la El. Aceeași forță trebuie să se - Îl vedem.

manifeste în viața celor răscumparați, pentru că El a zis: - Este mănăstirea Măgura și se află la o „Dar voi veți primi o putere, Sfântul Spirit va cobora altitudine de 900 m. se ajunge acolo mergând pe o asupra voastră și voi veți fi martorii mei” (Acte 1.8). In serpentină. Putem merge și cu mașinile, drumul este lupta împotriva forțelor întunericului, cat de mult avem asfaltat, dar farmecul cel mare este dacă mergem pe jos. noi nevoie de această forță divină. Dumnezeule, ca fost Cam o oră în pas lent. Vă mai spun câteva vorbe și vă las

ateu, cat de mult m-a umplut pe mine nevrednicul, să hotărâți. Această mănăstire a fost înălțată acum 350 Sfântul Spirit, de forța sa. de ani. Comuniștii au dărâmat-o până la temelie. Acum vreo 5 ani, prin '92 sau '93, a venit aici un călugăr preot

Dragă sufletule, cum va acționa asupra ta acul de la una din mănăstirile dintre Piatra și Tg. Neamț. Ei, aparatului? Dacă tu știi că el ar arăta o forță negativă, eu de acel călugăr, vă spun eu, pe bune, e din comuna Corod te implor să te îndrepti spre Iisus Hristos pentru că el a de lângă Tecuciul nostru. Îl cheamă Epifanie Bulancea.

zis: Veniți la mine, voi cei obosiți și împovărați și eu vă Acesta a venit aici, a văzut ce dezastru au putut face cei voi odihni pe voi” (Matei 11.28). fără de Dumnezeu și ce urme de fundație a mai rămas din fosta mănăstire pentru maici. A coborât îndărăt în oraș. A început prin a participa la o slujbă la cea mai mare biserică din localitate. Și a cerut preotului paroh

EXCURSIA

Plecarea în excursie la Slănic Moldova era permisiunea ca la sfârșitul Liturghiei să spună și el ceva hotărâtă de o săptămână. Eram trei familii. Toți aveam credincioșilor de aici. Și a vorbit cu atâta însuflețire și câte o Dacie și toți veneam cu câte încă o pereche căldură, că a doua zi a început ceva ce se mai poate pentru companie și antren la gălăgie. concepe doar în filme. Un mare număr de cetățeni din

S-a pregătit pentru acea sâmbătă și duminică, târg s-au adunat la troiță - locul de întâlnire. Aici a mai tot ceea ce credeam noi că trebuie: câte un cort, un vorbit iar. Și din acel moment s-a declanșat o acțiune grătar, lemne de fag mărunțite, chisălniță pentru unică în toată țara noastră. Au venit sute de oameni, apoi mujdei, ceva sifoane, vin alb și roșu, legume de tot felul mii, cu căruțe, cu cai, cu cărucioare de mână, cu sacoșe, și nu în ultimul rând cârnați „Debrețin” și antricoate. cu desagi.

S-a dat startul. Mare veselie. Se depășeau mașinile una pe alta, se claxonau îndelung se făceau semne, se dadea cu

(Continuare în pag. 13)

(Continuare din pag.4)

autonomie, iar lumea europeana moderna divortata de Hristos s-a intors la ea, savarsind din nou pacatul. Astfel eliberarea ratiunii de sub controlul dogmelor nu ne-a dus catre o lume care pare mai rationala decat in trecut, ci catre o lume care este lipsita de sens. Cu alte cuvinte, lumea Europeana moderna a ajuns la punctul unde orice explicatie nu mai explica nimic. De aceea, un teolog ortodox afirma: “Criza contemporana nu e numai economica, nu e numai financiara, nu e numai politica, nu e numai sociala, nu e numai morala; ea este o criza ontologica ce pune din nou problema originii vietii si deci a destinului omenesc.” Conceptia autonoma a cautat si cauta in continuare sa scoata lumea de sub puterea lui Dumnezeu, pentru a o aduce sub puterea omului, prin intermediu tehnicii si al stiintei. Tehnica satisface trebuintele omului, dar le suscita si le inmulteste in acelasi timp la infinit. Goana nebuna a tuturor pentru trebuintele materiale si puterea aproape discretionara a reclamei si consumului departeaza omul de Dumnezeu, de lumea valorilor spirituale. Astfel a luat nastere o mare discrepanta intre dezvoltarea stiintelor exacte si cele spirituale. Pericolul cel mai grav al tehnicii, spune Berdiaev, este acela ca loveste viata spirituala si sufletul omului.

Omul in locul lui Dumnezeu

Omul a primit din partea lui Dumnezeu porunca de a stapani pamantul, dar cu doua conditii: sa nu uite niciodata ca lumea peste care a fost pus stapan vine de la Dumnezeu si nu poate exista fara Dumnezeu, ca e darul lui Dumnezeu fata de om ca omul a fost creat de Dumnezeu la sfarsit, fiindca nu poate exsita in afara mediului creat anterior. Rolul omului este de inel de legatura intre Dumnezeu si Cosmos, pentru ca sa se inalte in Hristos si Biserica cu Cosmosul catre Dumnezeu prin lucrarea Sfântului Duh. Conceptia autonoma de viata, prin aparitia civilizatiei tehnice rastoarna acest raport in virtutea unui antropocentrism excesiv si omul se aseaza in locul lui Dumnezeu pe Pamant, pentru a deveni astfel stapanul si proprietarul Pamantului. Conceptia autonoma de viata a rupt dialogul dintre Evanghelie si cultura. Din punct de vedere religios, aceasta dihotomie a constituit o grava lovitura adusa crestinismului. Datorita ei, religia crestina a incetat sa mai joace un rol obiectiv in societatea europeana pentru a fi izolata in sfera subiectivismului personal, care s-a transformat in sursa de proliferare a sectelor. O data aparute, formatiunile sectare, prin nascocirile

lor omenesti, au dus la sfasierea progresiva a unitatii crestine prin diluarea adevarului revelat care a alterat grav conceptia despre persoana lui Hristos si Biserica. O alta tendinta majora a conceptiei autonome consta in faptul de a determina pe om sa nu mai tina seama de legile lui Dumnezeu, ci sa impuna realitatii legile lui proprii. Din momentul in care omul se aseaza in locul lui Dumnezeu pe Pamant si se considera ca un stapan absolut al lumii, uitand ca nu el este cel ce a creat lumea, atunci cauta sa o modeleze dupa bunul sau plac. Dar a cauta sa impui realitatii zidite de Dumnezeu alte legi decat cele firesti nu inseamna decat sa intri in conflict cu realitatea in mijlocul careia traiesti, dand nastere unor consecinte deosebit de grave, atat pentru om cat si pentru mediul inconjurator.. Legat de aceasta mentalitate europeana este si normalizarea unor pacate cat se poate de anormale (ca homosexualitatea). Cu toate ca homosexualitatea este un pacat impotriva firii, UE a adoptat legi prin care se acrediteaza homosexualitatea ca pe un drept al omului, devenit ulterior conditie de importanta majora pentru tarile care vor sa adere la UE.. Ceea ce este grav in elaborarea unor astfel de drepturi consta in absentia oricaror considerente de ordin spiritual si moral care au importanta decisiva pentru sanatatea omului si a societatii. Nu in ultimul rand este vorba despre Biserica. Impactul pe care conceptia autonoma de viata l-a avut asupra conceptiei eclesiologice se vede in captarea atentiei tuturor numai asupra unor biserici vazute, care nu isi mai are centrul de gravitate in Dumnezeu, ci in ea insasi, fiindca se considera ca Biserica nu mai e zidita pe Hristos, ci pe ierarhie.. In actuala stare bisericeasca din Occident (cu tentinte vizibile de extindere si in Orient) se oglindeste insa limpede acest fapt, unde politica moderna a creat deja o biserică după chipul și asemanarea ei.

Descristinarea continua a natiunilor

Intre Biserica lui Hristos si politica proclamata de comunitatea Europeana exista un antagonism evident. Acest antagonism se poate transforma intr-un conflict cu integrarea europeana, deoarece ea pune in confruntare cele doua conceptii de viata: conceptia crestina de viata, care-L are in centru pe Hristos Dumnezeu cu Evanghelia Sa cea sfanta; conceptia europeana de viata, care are ca baza ratiunea autonoma in care omul este masura tuturor lucrurilor. Din perspectiva Teologiei Ortodoxe putem spune ca integrarea europeana reprezinta o jignire pentru viata crestina si peste obrazul lui Hristos. Fiindca cine nu observa ca Biserica nu ocupa macar locul unei molecule in legislatia Europeana si ca notiunea de “pacat” este pur si simplu scoalsa din UE?

(Continuare în pag.6)

(Continuare din pag.5)

Ca sa nu mai vorbim acum de umilitoarele conditii pe care le impune aceasta legislatie statelor europene. Fara discutie, integrarea europeana este opera unui evident curent de descrescinare a natiunilor care, prin politica ei de occidentalizare cu orice pret (ce a luat forma agresiunii pentru popoarele crestine) urmareste un lucru sigur: infrangerea si decaderea Bisericii. Cum? Prin crearea unei pseudo-Biserici de tip european (ecumenica), stapanita doar de autoritatea politica, in care Biserica cea vie (adevarata) sa fie desfacuta de popor. Adica Biserica, din stapanitoarea sufletelor sa devina stapanita de un politicianism pangaritor.. Da, asta urmareste integrarea europeana: deposedarea oamenilor de Dumnezeu, de credinta si de Biserica, prin impunerea unei legislatii care exclude orice responsabilitate morala. Ori asta este culmea fatala a cutezantei omenesti. Ratiunea, in atotputernicia careia crede omul civilizatiei europene, este de fapt cea mai mare iluzie a nefericitei noastre lumi. Actuala democratie europeana, la fel ca si socialismul si comunismul, este o formula politica plantata tot in doctrina materialista. Si se vede cat colo ca UE, fundamentata pe o astfel de doctrina materialista si ateista, lipsita de suflet si plina de vidul orgoliului ca diavlolul insusi este un fel de nou Babilon prin care omenirea (moderna) vrea sa uzurpe atributele lui Dumnezeu. Amara nebulie care nu va avea loc in niciodată! Dar ce e de facut? Ca iata, teoarea vremii, prin care Marile Puteri ne pun in fata integrarea, pe de o parte, sau izolarea ori dizolvarea, pe de alta nu mai ingaduie mediocritatea indiferentei, ci impune decizia categorica pentru un mod de viata orientat fie pe conceptia pocita europeana, fie pe conceptia integrala a Bisericii. Pentru Romania nu pare sa existe alternativa. Insa nu ne temem. Oricat ar fi de redutabila provocarea pe care civilizatia europeana o aduce peste civilizatia noastra crestina, o asumam pentru urmatoarele doua motive: mai intai, daca poporul roman a ramas un popor credincios dupa

aproape cinci decenii de ateism, credem ca tot astfel credinta lui il va ajuta sa faca fata si valului de secularizare venit din partea UE. Aceasta fiindca rezistenta lui la ateism (care a facut adevarate ravagii in unele din tarile care ne inconjoara) nu este un lucru intamplator, ci se intemeiaza pe unele din coordonatele majore ale Ortodoxiei si anume ca mentalitatea poporului nostru Dumnezeu nu ramane exterior lumii, adica absent din creatie, ci prezent prin energiile sale necreate in inimile noastre, in casele noastre, in tara noastra, in Bisericile noastre si in intreg Cosmosul. Iar in al doilea rand, fiindca pentru poporul roman Biserica nu e un simplu monument istoric si Evanghelia lui Hristos o simpla piesa de muzeu. Biserica este trecutul, prezentul si viitorul neamului nostru, viata si puterea noastra, adevaratul liman, unde sufletele biciuite de furtuna ancoreaza incertitudinea metafizica a credintei. In sanul ei cei vii traiesc in familiaritatea celor morti si in dragostea celor ce vor veni. Si suntem incredintati ca Duhul Sfânt care o asista nu va ingadui ca nici UE si nici portile Iadului sa o poate birui! Asadar, la intrebarea panicata: Incotro Romania? Incotro se indreapta Europa/lumea? Raspundem cu seninatate: "Acolo unde arata Dumnezeu cu degetul." A caruia este Imparatia si puterea si acum si in veci. Amin!

Bibliografie:

"Ortodoxie si contemporaneitate" Pr. Prof. Dumitru Popescu, Ed. Diogene, Buc 1996
 "Puncte cardinale haos" Nichifor Crainic, Ed. Timpul, Iasi 1996

Ieromonah Amfilohie Branza,

INIMA GREA

Mama mea din cer, vreau sa-ti cer iertare..

Nebuna-mi purtare, izvor nesecat

De amar si necaz, ma chinuie tare..

Curg lacrimi amare pentru-al meu pacat!

Iarta-ma, maicuta! Lasa-a ta manuta

Oh! Izvor de viata.. sa-mi atinga fruntea,

Si-a mea neputinta vreau sa piara-n ceata!!

Primeste-mi cainta, scumpa Maica mea!

Domnul e cu tine.. fii si tu cu mine,

Vezi a mele fine, dar amare lacrimi..

Pentru-al nostru bine, si-a noastra-mplinire

Roaga-te Marie!.. c-ale noastre patimi

Sa piara-n vecie!!!

Forta Rugaciunii dovedita Stiintific

„DACĂ V-AȘ SPUNE CĂ SUNTEȚI CREDUL ȘI NAIIV; DACĂ V-AȘ SPUNE CĂ NU ÎNȚELEGEȚI NIMIC DIN SCHIMBĂRILE DIN JUR?(CARE VĂ AFECTEAZĂ IREMEDIABIL VIAȚA!)

DACĂ V-AȘ SPUNE CĂ EI V-AU PUS OCHELARI DE CAL DE CÂND V-AȚI NĂSCUT? SUNTEȚI UN COBAL...INIȚIAȚII, PĂPUȘARII SUFLETULUI OMENESC VĂ MINT ȘI VĂ FOLOSESC FĂRĂ SCRUPULE.

TREBUIE SĂ VADESCHIDEȚI OCHII!

PENTRU PRIMA DATĂ VĂ ESTE OFERITĂ CUNOAȘTEREA; ÎNCEPEM UN LUNG ȘIR DE DEZVĂLUIRI ÎN ARTICOLE...!

NU PIERDEȚI CĂ VĂ VEȚI PIERDE!!!

A.S.

M. J. Stonell, un mare savant american, fusese cunoscut Ea Îl lăuda apoi pe Dumnezeu exprimându-și credința mai înainte ca ateu. El a lucrat ani de zile, cu alti savanti, sa fermă în acești termeni:

pentru a elucida si a aduce lumina si claritate asupra „Eu știu că Tu ești singura sursă de forță adevărată a misterelor ascunse ale stiintei atomice. În acest scop, el a tuturor creaturilor și că vei fi veșnic”.

parcurs cai necunoscute pana atunci, care modificara Ea îi mulțumi pentru forța cu care El a susținut-o în conceptiile sale asupra vietii.

timpul întregii sale vieți și pentru certitudinea că ea Sa-l lasam aici sa povesteasca el însusi trebuia să-i aparțină lui Iisus. Ea l-a declarat că în experientele sale. „Eram un ateu cinic, care credea ca ciuda suferințelor, dragostea sa pentru El n-a oscilat. Și Dumnezeu nu era altceva decat o reprezentare a la gandul că păcatele sale îi vor fi iertate de sangele lui spiritului uman. Eu nu puteam sa cred într-o fiinta vie Iisus Hristos, o bucurie de nedescris radia din divina, care ne iubeste si care poseda o putere asupra cuvintele sale. Ea se luminează de bucurie la gandul că în noastra.

curand îl va vedea pe Salvatorul său. Într-o zi, eu lucram într-un mare laborator de Mișcați, noi stăteam în fața aparatelor. Noi am patologie dintr-o clinica. Eu ma ocupam cu masurarea uitat, ceea ce de fapt vroiam să examinăm. Ne uitam lungimilor de unda si de forta a radiatiilor emise de unul la altul, fără să ne jenăm de lacrimile noastre. creier. Astfel am ajuns, cu colaborarii mei, să fac o Eram emoționat de aceste declarații și trebuia să plang experiență spinoasă.

cum nu am mai făcut din copilărie. Deodată, în timp ce Noi doream să examinăm ce se petrece în creierul această femeie continua să se roage, am auzit țipand uman în momentul trecerii de la viață la moarte. În acest instrumentul nostru. Cand am privit, am văzut acul scop, noi am ales o femeie, în pragul morții, atinsă de un atingand 500 grade pozitive și basculand mereu la cancer al creierului. Această femeie era întru totul limită. Forța de radiere depășea scala noastră, dar sănătoasă mintal. Liniștea și amabilitatea sa zilnică limita aparatului nostru împiedica acul să se urce mai frapau. Dar din punct de vedere fizic, starea sa era cu atat sus. Ideile noastre se înlănțuiau. Acum, cu ajutorul mai gravă. Noi știam că ea urma să moară și ea o știa. măsurătorilor tehnice, am făcut o descoperire Eram la curent că era vorba de o femeie care a trăit în monstroasă, creierul unei femei muribunde, care era credință într-un salvator personal-Iisus Hristos. Cu puțin în legătură cu Dumnezeu, desfășura o forță de 55 de ori înaintea morții sale, noi am așezat în camera sa un aparat mai puternică decat orice emisie de unde radio. Ne înregistrator foarte sensibil. Noi am așezat pe pat și un amintim acum de declarația laureatului la premiul minuscul microfon pentru a putea auzi ce spune în cazul Nobel Dr. medic Alexis Carrel, care a spus odată:

în care putea să mai dea semne de viață. Acul era la zero „Rugăciunea este forma cea mai puternică de energie și putea să atingă 500 grade la dreapta, în poziție pozitivă creatoare”. Pentru a duce experiențele noastre mai și 500 grade la stanga, în poziție negativă.. Cu catva timp departe, ne-am hotărât ceva mai tarziu, pentru o nouă mai înainte, noi am trimis același aparat pentru a controla încercare. De data aceasta am ales un bărbat- bolnav o stație de radio care difuza programele cu o forță de 50 mintal. Omul reacționează la aceasta mormăind și kilowați. Era vorba de un mesaj care trebuia difuzat pe înjurand mai mult, el abuză de numele lui Dumnezeu întreg Globul. Prin această experiență, noi am putea într-un mod infam. Și din nou aparatul nostru țiu. constata o măsură pozitivă de 9 grade. Ultimele momente Atenție, ochii noștri s-au îndreptat spre scală. Cat am ale bolnavei păreau să fi sosit. Deodată noi am auzit cum fost de mișcați să constatăm că acul se găsea la ea se ruga și Îl lăuda pe Dumnezeu. Ea l-a cerut lui Dumnezeu să-i ierte pe toți oamenii care au fost nedrepti cu ea în timpul vieții.

(Continuare in pag.12)

(Continuare din pag. 7)

gata, gata sa-i "eretizam" si pe cei din din turmă - trece de la avertisment la muștrare... Când "Oaste...", cum procedasem în 1924 cu "tudoriștii"; ai trimis, Iisuse, ai tăi învățaței rămânem, deocamdată, în umbre prea-învechitului și odiosului clericalism național care deține - după cum se vede - încă, poziții "cheie" în ecleziarhia B.O.R., cu tot ce poate fi dăunător într-un atare "concept" clericalist.

Norocul românului credincios - dacă se Drum poate numi noroc?! - se află în bunele intenții ale "altora" de peste mări și țări, care - în SUA, la Cupertino, California - au editat, într-un volum de cca. o mie de pagini, cea mai mare parte din creația lirică religioasă, profund creștină, a lui Traian Dorz.

În cuprinsul acestor o mie de pagini am zăbovit îndelung pentru a găsi rezonanțe și lungimi de undă cu frecvențe comune sentimentelor mele creștine; ce-am găsit, voi relata în continuare, cu fapta neplăcută Creatorului, poetul atenționează și pe precizarea că aprecierile și... prezumțiile îmi aparțin cei ce "maculează hârtia" sau poluează auzul în exclusivitate, asumându-mi pentru ele întreaga gloatei... cu ce n-ar trebui și lansează o discretă răspundere; în primul rând în fața conștiinței mele, muștrare celor vinovați, dar fermă în privința față de conștiințele altora... neavând a-mi face prea răspunderii asumate...

O, om... ce mari răspunderi ai de tot ce faci pe lume de tot ce spui în scris sau grai. Ce grijă trebuie să pui în viața ta, în toată, căci gândul care-l scrii sau spui s-a dus și-n veci nu-l mai adui, dar vei culege roada lui, ori viu, ori mort... Odată.

Dominantă, în opera lirică religioasă a lui Traian Dorz, este opțiunea intens misionarist - catehetică și cu deosebire țelul moralizator. Departe de orice gând în sine - abstract, teoretizant - versurile lui Traian Dorz își finalizează expozeul printr-un precept, atât de clar formulat, încât nu poate fi acuzat de percepere dificilă decât de către rău - voitori. Sesizând, poate, în viața "profesională" a clericilor anume lacune și "datorii" morale autoculpabilizare vis a vis de o insuficientă prestație neîmplinite, poetul strecoară - delicat, dar inechivoc în credințioșie și faptă aleasă... - constatări și muștrări "modelatoare"...

Tu care-nveți pe alții
S-asculte de Hristos
Ești cel mai mult datornic
Spre bine și frumos.

Să știi, că faci păcatul
Nu numai când faci rău
Ci și când nu faci bine
Cât poți, în jurul tău.

Iată, așadar, un autentic recurs la dreptul canonic, izvorât la rândul său din dreptul roman, conform căruia există nu doar "culpa in comitendo", ci și "culpa in omitendo".

Un pas mai departe, pe aceeași potecă

Traian Dorz când - la adresa aceluiași păstori
Le-ai spus - nimic pe cale să nu își ia cu ei.
Câți au urmat Cuvântul și-n lume Te-au vestit
Nimic n-au luat cu dânșii, nimic nu le-a lipsit.

Dar azi, Iisuse, atâția ce-aleg al Tău Sfânt

De toate iau, numai pe Tine nu, acum.
Averi prea multe-ades
Arginți, prea sacul plin.
Credință însă, Doamne, și Duh, așa puțin.
Materia-i atrage de-alunecă și cad,
Din drumul mântuirii ... la moarte și la iad.

Extinzând - un pic - sfera răspunderii pentru
Extinzând - un pic - sfera răspunderii pentru

Extinzând - un pic - sfera răspunderii pentru

Intermitent întâlnim erupții sincere de

Când Te-ai coborât în lume
Fiule-al lui Dumnezeu,
între cei ce te urmară
nu, Iisuse, n-am fost eu.

Însă cel ce-n seara Cinei
de arginți să facă rost,
și s-a dus ca să Te vândă
da, Iisuse, eu am fost.

Va urma...

TRAIAN DORZ SAU HARISMA METAFIZICII CREȘTINE

Moto:

"Nu uita, Emausul poate fi pe orice cale
Domnul e pururi tainicul călător
Se-alătură-n drum mahnirilor tale
Și seara, la hanul sărac, ție însoțitor."

Vasile Voiculescu

Precum anticipa Vasile Voiculescu, așa se întâmplă adesea cu încercarea de încadrare a unei opere poetice, a unui creator oarecare, pe care vrem ... să-l înghesuim într-un tipar anume.

Exact așa se întâmplă și celor ce vor neapărat ca un poet - chiar dacă harisma se revarsă vulcanic din el în opus - să aibă obligatoriu "binecuvântarea" apreciativă a mai marilor zilei, locului și tagmei, pentru a i se recunoaște ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, respectiv harfa harului de a-L psalmodia pe Cel ce l-a hărăzit pe el, întru poet harismatic. O astfel de excepție este - a fost, ar fi trebuit să zic, dar Traian Dorz va rămâne mereu viu prin lirica religioasă pe care ne-a lăsat-o - cel al cărui nume l-am rostit mai înainte.

El ar putea cu ușurință să fie așezat alături de nume celebre din poezia noastră religioasă, chiar filozofic-religioasă, precum Nechifor Crainic sau Vasile Voiculescu

Și nici alături de L. Blaga nu i-ar veni "peste mână", dacă ar fi rânduit, mai ales că s-au cunoscut în viața aceasta... și se vor recunoaște cu siguranță în "viața" pe care o "trăiesc" amândoi acum ... acolo. Deși Traian Dorz nu se lansează nicidecum în stilul de lirică metafizică panteist-extatică pe care-l cultivă adesea filozoful de la Lancrăm.

Nostalgia Edenului, pe care o concepe și o pune în stihuri Traian Dorz, este simplă, intens creștină și adânc trăitoare, cu trimiteri repetate către însăși ținta vieții omenești, mântuirea. Nu are nici "discretele" ezitări în formulare, pe care le găsim la corifeii "Gândirii", precum Ștefan Nenițescu, Radu Gyr, Vania Gherghinescu sau D. Ciurezu. Ce are de spus Traian Dorz, spune clar, lustruind doar stihul nu și matricea din care izvorăște inspirația întru versificare. Alături de Argezi, însă, nu l-aș așeza pe Tr. Dorz, fiindcă mă tem să nu-l nedreptățesc; i-a lipsit - cu totul - arivismul și ranchiuna veninoasă a făuritorului de neo-psalmi, prin care acesta ridică atâtea nedumeriri și incită la sminteală întru judecarea (de ce nu judecata?) care i s-ar cuveni.

Nu se află în Traian Dorz mai nimic din religiozitatea excesiv de alambicată din creațiile unui Emil Isac, Sandu Tudor, Adrian Maniu, Ion Vinea sau Ion Caraion; doar de Aron Cotruș se apropie câteodată.

Iar dintre europeni nu cred că i-ar stânjeni - de l-am propulsa către ei - nici pe Claudel, Rilke sau Michaux.

Dacă trebuie să-i găsim neapărat loc lângă/între niște super-celebrități (eu cred că o merită), ar fi potrivit să-l asemuim a fi plămădit (cum făcea Onisifor Ghibu cu Picu Pătruț, cu care "seamănă" mult Tr. Dorz) din "același aluat rar care a dat omenirii pe un Ioan Evanghelistul, pe un Fra Angelico, pe un Comoenius, pe un Pascal sau pe un Rabindranath Tagore".

Și mai putem încă să evaluăm lirica creștină a lui Traian Dorz ca apropiindu-se, fără risc, de supraapreciere, de modul în care estetica mistică se configurează în opiniile cu care Gide, Merejkovski sau Bahtin îl "analizează" pe Dostoievski; homo religiosus, profund ancorat în credințioșia sa - care este Traian Dorz - pare că izvorăște chiar din Ambrozie de la Optina, modelul lui Zosima din Karamazovi sau din însuși Serafim din Sarov.

Parcurgându-i versurile - câteva bune zeci de mii, create într-o viață - grupate în "cicluri", te-ai aștepta să întâlnești în careva dintre ele și "povestirea" întâlnirii autorului cu Iisus Însuși sau cu Maica Domnului, dar el nu face asta nicăieri anume, fiindcă de fapt Iisus și întregul Cer se află în fiecare dintre strofele care compun "immurile" religioase care ne-au rămas de la Traian Dorz. Dacă ajungem să acceptăm toate cele mai înainte exprimate, ne vine greu să găsim altă justificare pentru absența lui Traian Dorz din "Antologia poeziei religioase românești ... de la începuturi și până azi" ... antologie adunată de Florentin Popescu, Ed. Albatros, București, 1992, decât că la data apariției antologiei nu se dăduse încă "undă verde" (din Dealul Patriarhiei sau din Dealul Cotrocenilor? ori din amândouă în "consens") pentru recunoașterea lui Traian Dorz ca poet creștin român. Și este firească bănuiala, de vreme ce ... poziția Sinodului Bisericii Ortodoxe Române față de Oastea Domnului - căreia a aparținut cu trup și suflet Traian Dorz - nu este nici azi prea departe de poziția din anii de până în 1944 când eram (noi ortodocșii români)

(Continuare in pag. 10)

Vremuri de bejenie Transferul la Târgul Ocna

Noaptea târziu, am ajuns în București, unde am fost înghesuiți toți într-o oră am ajuns la prima destinație, Jilava, cu cea mai mârșavă comportare a cadrelor securității, dintre toate închisorile prin care am trecut, în decursul îndelungatei mele detenții. Înjurături, insulte și lovituri fără nici un motiv, cu nemiluita, de la ieșirea din dubă până în catacomba în care ne-au înghesuit, căci și aici era o aglomerație de nedescris.

Toate încăperile din Jilava, erau ca niște coviltire enorme de beton la 12 metri adâncime sub pământ, umede de șiroiește în permanență apa pe pereți. În loc de paturi sunt făcute priciuri de jur-

Geme pământul, apele, vântul.
Munții și codri noștri bătrâni,
Geme Jilava, neagră - nchisoare
C-a fost sortită pentru români.

Una dintre ciudățeniile specifice Jilavei era plimbarea care nu se făcea în fiecare zi, acolo într-nici n-am insistat. Aveam o încredere în omul un fel de curte, la intrarea în celulă eram așteptați de doi caralii cu bețe în mână și cum eram încolonați

A trecut primăvara și mă simțeam destul de bine, cu rănile toate închise, așteptând să împerejur de scândură cu paie pe ele. Așa erau toate vâd ce se mai poate întâmpla cu noi. Mă dormitoarele din Jilava. Atunci mi-a venit în minte o așteptam să fiu trimis la celulă. L-am întrebat pe domnul doctor Pap într-o zi la vizită și mi-a răspuns că, dacă ar depinde de el, m-ar mai ține încă un an, dar să nu am nici o grijă căci nu mă va trimite la celulă. „- Am eu un plan cu dumneata, mi-a zis el și dacă-mi reușește o să fie bine!”. Nu mi-a zis despre ce este vorba și plimbarea care nu se făcea în fiecare zi, acolo într-nici n-am insistat. Aveam o încredere în omul un fel de curte, la intrarea în celulă eram așteptați de acesta, care mi-a salvat viața. doi caralii cu bețe în mână și cum eram încolonați

Pe ziua de 5 Iulie, dimineața, când i-am câte doi, unul lovea din stânga și altul din dreapta, anunțat pe camarazii mei de cameră că am pe toți care treceau pe lângă ei. Într-una din aceste împlinit vârsta rotundă de 30 de ani, s-a produs plimbări, am făcut în așa fel că eu m-am ferit și n-a o mare schimbare în viața mea de deținut. La reușit să mă lovească. După ce am intrat toți în vizita din ziua aceea, doctorul Pap s-a oprit la cameră, unul dintre ei a intrat după noi, m-a căutat patul meu, mi-a pus mâna pe cap și mi-a zis: cu privirea și m-a scos afară, ducându-mă într-o

„- Domnule Grigorescu, astăzi ne celulă mai mică unde erau patru gealați și m-au despărțim!... Am obținut aprobare de la direcție bătut toți cu pumnii de m-au năucit, răzbunându-se să fii trimis la sanatoriul penitenciarelor din Tg. că i-am păcălit. S-au cam distrat camarazii din Ocna. Acolo o să fie mult mai bine. Veți pleca doi cameră când le-am povestit pățania.

din camera aceasta, dumneata și Traian Am stat aici două săptămâni. N-am găsit aici Ciubotea. Vi se vor aduce bagajele de la pe nimeni cunoscut, însă mai erau și alții repartizați magazie și să fiți pregătiți". I-am mulțumit la sanatoriu, iar alții care veneau de la sanatoriu. De călduros domnului doctor pentru tot ce a făcut la aceștia din urmă, am aflat tot ce se petrece la pentru mine și mi-a răspuns că a făcut tot ce a sanatoriu. De la începutul anului a fost trimisă de la putut, mai departe va completa Bunul Pitești, o echipă de 12 studenți din ceata lui Dumnezeu. Ne-a urat drum bun și sănătate și a Turceanu, conducătorul reeducărilor de acolo, plecat. De atunci nu l-am mai văzut niciodată. condusă de unul dintre ajutoarele lui cu numele de Mi-a rămas în amintire ca unul dintre marii Nuți Pătrășcanu, să pună baza operei de reeducare binefăcători ai vieții mele. În aceeași zi, după în sanatoriu. În vederea acesteia, ofițerul politic a masa de prânz, am fost suiți într-o mașină a dispus repartizarea a două camere: 11 și 72 în care securității și duși la gară, unde ne aștepta un s-au instalat câte șase în fiecare. Nuți Pătrășcanu vagon dubă plin cu deținuți politici, pe care l-a cu încă cinci în camera 11 și ceilalți șase în camera atașat la primul tren personal care mergea spre 72. În aceste camere au fost izolați, după nu știu ce București. criterii, o serie de studenți. În urma presiunilor, la

Era prima dată când făceam cunoștință camera 72, studentul Virgil Ionescu și-a tăiat venele cu vestita dubă de cale ferată. Într-un spațiu de la mâna stângă cu un ciob de sticlă, dar a fost destul de restrâns, o îngrămădeală de oameni salvat la vreme, după ce pierduse o mare cantitate și o căldură de nesuportat. de sânge. (Continuare în pag.9)

(Continuare din pag. 8)

Dar nu s-a luat nici o măsură împotriva să defileze pe la patul meu punându-mi tot felul de vinașilor. Represaliile au continuat și pe data de întrebări. La unele răspundeam, la altele nu; și 15 mai, la camera 11, au fost atacați doi studenți până la urmă i-am rugat să mă lase să mă izolați pentru reeducare, Radu Costandache și odihnesc fiindcă sunt foarte obosit și m-au lăsat în Eugen Dimitrov. Văzându-se loviți s-au repezit la pace. Pe Jivoiu îl acaparase Nuți Pătrășcanu în geamuri și le-au făcut țandări strigând în gura calitate de medicinist își găsisse oarecum un mare că-i omoară bandiții și atacatorii au înlemnit confrate. Până la urmă Jivoiu s-a dat de partea lor. și nu s-au mai atins de ei. În vale, cam la 200 m, Au urmat zile chinuitoare de plictiseală, sâcâit în era stadionul de fotbal cu un meci în plină acțiune. permanență de colegii aceștia de cameră care Meciul s-a oprit câteva minute, iar în sanatoriu toți căutau să-și facă datoria față de stăpânii lor, nu-mi deținuții au început să strige împotriva vinașilor. dădeau pace de loc. în fiecare zi aveam o oră de Nu mult după aceasta a sosit o mașină de la plimbare în timpul orelor de cură înaintea mesei securitate, iar securiștii, după ce le-au tras o de prânz, într-o curte alăturată - curtea izolaților mamă de bătaie tot celor doi, i-au luat în mașină și cum îi spuneam noi.

i-au dus la securitate unde i-au ținut câteva zile Nici acolo nu-mi dădeau pace, mă sâcâiau fără să-i brutalizeze. Apoi i-au adus înapoi, mereu. Cât stăteam în cameră, stam ore întregi la izolându-i în aceeași cameră cu aceeași oameni geam și priveam pe toți cum se plimbau liberi prin care i-au lovit. După aceea nu s-a mai întâmplat curtea mare și cunoșteam pe mulți dintre ei, nimic până la plecarea lor de acolo. Am memorat printre care Tică Voiceiscu care fusese elev la numele tuturor tortionarilor de la ambele camere, Buzău și-l cunoșteam de când era aproape copil, ca în eventualitatea unei izolări să știu cu cine am căci avea colegi din satul meu și câteodată stătea de-a face. Mă rugam mereu la Dumnezeu să mă vacanțe întregi acolo, Gicu Jimboiu pe care-l păzească de această grea încercare. cunoșteam de la Brașov, Traian Ciubotea, cu care A venit și ziua plecării și aceeași dubă ne-a dus la venisem de la Brașov și alții îmi făceau semne de Gara de Nord, unde tot într-un vagon dubă am încurajare de jos. N-aveam voie să luăm legătura plecat spre Tg. Ocna. De la gara Salina până la cu nimeni.

penitenciar am mers pe jos încadrați de securiști. Trecuseră cam două săptămâni, când am Eram 10 persoane venite din diferite închisori și luat hotărârea să-i înfrunt pe amicii mei am fost toți introduși într-o cameră în afara neastâmpărați. Cum obișnuiam să stăm mult la închisorii și am fost toți introduși într-o cameră în geam, când ceilalți se plimbau liberi prin curte, afara sanatoriului. De aici s-a făcut trierea. Primii aveam de data aceasta doi în dreapta și doi în doi care au fost luați, am fost chiar eu și un sârb, stânga mea, le-am pus o întrebare pe care student la medicină, de la Timișoara și am fost probabil o așteptau; cum se face că noi stăm introduși în sanatoriu. Era în orele de cură, când închiși șiăștia se plimbă toată ziua prin curte? Ei toți bolnavii erau obligați de direcția sanitară să erau cu răspunsul pe buze; toți aceștia sunt stea la pat. Numele studentului sârb era Jivoiu reeducați. Și dumneavoastră de ce nu vă Predici. Nu știam ce hram poartă, însă știam sigur reeducați? Hai s-o facem cu toții! Uite ce e că nu trecuse prin reeducare și mă temeam că-l domnilor, eu vin de la Jilava unde m-am întâlnit cu va duce la reeducare și odată cu el și pe oameni care veneau de aici și știu tot ce s-a mine. Urcăm pe o scară la etajul 1 și ne oprim în întâmplat aici, știu cine sunteți și știu ce aveți de fața ușii cu numărul 11. Dumnezeu nu mi-a gând să faceți, așa că nu mai umblați cu minciuni. ascultat rugăciunea, am spus cu păcat în gândul Aveam atâta curaj atunci, în momentul acela, meu. Plutonierul a deschis ușa și am intrat în încât aș fi fost în stare să mă iau la bătaie cu toți. cameră. La intrarea noastră toți s-au ridicat din Nu mi-a răspuns nici unul nimic, ci s-au retras unul pat, în afară de doi care au rămas liniștiți. câte unul și-am rămas singur. Nu am regretat Conform unei hotărâri luate în Jilava m-am dus la nimic din ce-am spus. Din ziua aceea nu m-a mai fiecare pat și m-am prezentat; primul cu care am întrebat nimeni nimic. A doua zi, când am ieșit la dat mâna a fost Pătrășcanu pe urmă Maniu, plimbare, m-am atașat grupului restrâns a celor Budale, Străchinaru și încă doi cărora nu le mai doi pe care nu-i cunoșteam și le-am spus același știu numele. Eram așa de tulburat și oarecum lucru. Unul din ei mi-a zis zâmbind: „- lasă, deprimat totodată și obosit, m-am așezat și m-am domnule, acum nu mai este dracul atât de negru lungit în pat. cum îl văd oamenii!"... Va urma